RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 222.083 van 16 januari 2013
in de zaak A. 200.378/XIV-34.574

In zake : Kevin D'HONDT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pascal Malumgré
kantoor houdend te 3980 Tessenderlo
Lichtveld 38/001
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Landsverdediging

---

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 mei 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 30 maart 2011 van de Militaire Commissie van Beroep voor Geschiktheid en Reform (MCBGR) waarbij de verzoeker definitief ongeschikt wordt verklaard voor dienst.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 december 2012.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pascal Malumgré, die verschijnt voor de verzoeker, en luitenant-kolonel militair administrateur Philippe Van Gyseghem, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker maakt deel uit van het kader van de beroepsvrijwilligers en heeft de graad van korporaal.

Op 4 mei 2010 richt verzoekers korpscommandant zich tot het Centrum voor Medische Operaties nr. 1 (CMO 1) met het oog op het bekomen van een attest van medisch onderzoek (Mod 5).

Op 16 juni 2010 stelt geneesheer kapitein-commandant Teuwen het voormelde Mod 5 op waarin hij, onder meer, verklaart dat de verzoeker is aangetast door 1215 (criterium 1215: ‘aandoeningen van de onderste ledematen en de heupgordel’ - bijlage A bij het koninklijk besluit van 11 maart 2003 tot vaststelling van de medische geschiktheidscriteria voor de dienst als militair) en dat hij waarschijnlijk 6 maanden ongeschikt zal zijn voor de dienst.

Op 17 juni 2010 wordt de verzoeker gemeld dat hij binnen afzienbare tijd zal worden opgeroepen om te verschijnen voor de Militaire Commissie voor Geschiktheid en Reform (MCGR).

Op 22 juni 2010 maakt verzoekers eenheid het model 11 (voorstel verschijning MCGR) over aan de MCGR.

Op 15 juli 2010 beslist de MCGR, na inzage van het dossier, dat de verzoeker bijkomend een medisch onderzoek dient te ondergaan met betrekking tot, onder meer, zijn geschiktheid voor de criteria 511 (‘psychosen en mentale deterioratie’), 512 (‘angststoornissen, stemmingsstoornissen en somatoforme stoornissen’), 513 (‘persoonlijkheidsstoornissen en gedragsstoornissen’) en 515 (‘aanpassingsstoornissen’).

Op 30 augustus 2010 ondergaat de verzoeker een medisch onderzoek bij de dienst psychiatrie.

Op 8 september 2010 ondergaat de verzoeker een medisch onderzoek bij de dienst orthopedie.

Op 3 november 2010 richt geneesheer kapitein-commandant Dillen een medisch verslag aan de MCGR m.b.t. de criteria 511, 512, 513, 515. Daarin wordt de problematiek als volgt geschetst: “Betrokkene is werkonbekwaam sinds januari 2009 wegens een opeenstapeling van problemen: geboorte van zijn dochter, ingreep van zijn knie, financiële problemen en budgetbeheer van het OCMW. Hij heeft een zeer uitgebreid strafblad militair”. Na een omstandig verslag van het gevoerde onderzoek wordt als volgt besloten:

> “Bespreking :
> Bij betrokkene kan op grond van de anamnese, klinisch contact en testpsychologisch onderzoek een persoonlijkheidsstoornis met antisociale kenmerken teruggevonden worden. Dit zijn mensen die de regels en normen negeren, dan wel ombuigen naar eigen oordeel.
> Betrokkene haalt aan dat hij het werk niet zal kunnen herbeginnen omdat hij te veel financiële problemen heeft en zijn gedachten niet bij het werk zal kunnen houden.
> Betrokkene is als blijvend ongeschikt te aanzien voor het werk in het leger.
> BESLUIT:
> Antisociale persoonlijkheidsstoornis
> Voorstel:
> (GESCHIKT 511, 512, 515 - ONGESCHIKT 513)
> F...S...J...V...C...A...M...E5 AC...”.

Op 17 november 2010 richt geneesheer majoor VANDERHEYDEN een medisch verslag aan de MCGR m.b.t. het criterium 1215. Hij stelt hierin, onder meer, het volgende:

> "BESLUIT:
> Hij kan sporten en specifieke activiteiten uitoefenen zonder al te veel hinder. Hij is geschikt en wil ook weer aan het werk. Ik meen dat de functie kan gehandhaafd blijven.
> VOORSTEL
> Geschikt F313 is een logische aanpassing gezien zijn voorgeschiedenis en actuele toestand.".

Op 24 november 2009 wordt aan de verzoeker gemeld dat hij op 23 december 2010 dient te verschijnen voor de MCGR.

Op 23 december 2010 zetelt de MCGR en beslist:

> "dat belanghebbende ONGESCHIKT is voor de dienst en dat deze ongeschiktheid DEFINITIEF is, in de zin van artikel 117 paragraaf 2 van de wet van 14 februari 1961.
> Het verlies van de graad van zelfredzaamheid, volgens het MB van 30 juli 1987, werd vastgesteld op 1 punt(en). (zie bijlage)
> Belanghebbende heeft GEEN RECHT op het forfaitair pensioensupplement volgens artikel 134 van de wet van 26 juni 1992.
> MOTIVERING: antisociale persoonlijkheidsstoornis
> GESCHIKTHEIDSCRITERIA: 513".

Op 20 januari 2011 tekent de verzoeker beroep aan bij de Militaire Commissie van beroep voor geschiktheid en Reform (MCBGR) tegen de beslissing van de MCGR.

Op 30 maart 2011 bevestigt de MCBGR, na de verzoeker bijgestaan door zijn raadsman te hebben gehoord, de beslissing van de MCGR en beslist als volgt:

> "(...)
> DE COMMISSIE
> na inzage van het dossier en na verschijnen van belanghebbende, rekening houdend met de medische geschiktheidscriteria van het koninklijk besluit van 11 maart 2003, en het koninklijk besluit van 28 augustus 1981 betreffende het medisch geschiktheidsproftel,
> BEVESTIGT de in eerste aanleg getroffen beslissing.
> BESLIST dat belanghebbende ONGESCHIKT is voor de dienst en dat deze ongeschiktheid DEFINITIEF is, in de zin van artikel 117 paragraaf 2, van de wet

van 14 februari 1961,

Het verlies van de graad van zelfredzaamheid, volgens het MB. van 30 juli 1987, werd vastgesteld op 0 punt(en). Belanghebbende heeft GEEN RECHT op het forfaitair pensioensupplement volgens artikel 134 van de wet van 26 juni 1992.

MOTIVERING: persoonlijkheidsstoornissen incompatibel met de dienst - geen nieuwe elementen

GESCHIKTHEIDSCRITERIA: 513".

Dit is de bestreden beslissing. De verzoeker neemt er kennis van op 30 maart 2011.

Op 12 april 2011 wordt verzoekers korpscommandant door de Divisie Personeel van de Algemene Directie Human Resources (DGHR) op de hoogte gesteld van verzoekers lichamelijke ongeschiktheid met het oog op het samenstellen van het pensioneringsdossier (stuk 13). Op 26 april 2011 wordt de verzoeker gemeld dat hij op 1 mei 2011 op pensioen zal worden gesteld. Bij KB van 5 oktober 2011 wordt de verzoeker met ingang van 1 mei 2011 met pensioen gesteld wegens lichamelijke ongeschiktheid.

IV. Onderzoek van de middelen

4. Eerste middel: schending van de formele motiveringsplicht

4.1. Standpunt van de partijen

4.1.1. Dit middel wordt in het verzoekschrift als volgt ontwikkeld:

De motivering van de bestreden beslissing vermeldt:

"(…)Motivering : persoonlijkheidsstoornissen incompatibel met dienst Geschiktheidscriteria : 513(…)".

Een dergelijke motivering is een standaardformule terwijl een motivering concreet en precies moet zijn. Te algemene formuleringen, die zonder meer voor talrijke gevallen kunnen gelden, zijn uit den boze. De algemene standaardformule is als motivering niet aanvaardbaar nu de verzoeker niet weet op welke concrete gegevens de verwerende partij zich gebaseerd heeft in de bestreden

beslissing. De in de bestreden beslissing opgegeven motivering is dan ook strijdig met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

4.1.2. De verwerende partij antwoordt in essentie als volgt:

> "Uit de voormelde beslissing blijkt dat de MCBGR, verwijzend naar verzoekers dossier, tot het besluit is gekomen dat hij definitief ongeschikt is voor de dienst. De MCBGR vermeldt tevens de bepalingen die haar bevoegd maken deze beslissing te nemen (art. 117 par. 2 van de wet van 14 februari 1961 (stuk 15)) en het geschiktheidscriterium 513 uit de geschiktheidscriteriatabel van bijlage A bij het koninklijk besluit van 11 maart 2003 (stuk 16) waarmee zij rekening heeft gehouden. Volgens de MCBGR lijdt verzoeker aan 'persoonlijkheidsstoornissen incompatibel met de dienst". Een dergelijke motivering geeft niet alleen ondubbelzinnig, duidelijk en concreet aan wat de redenen van de beslissing zijn, er wordt ook in een voor verzoeker duidelijke en begrijpelijke taal aangegeven waarom de beslissing werd genomen.
>
> Bovendien is de bestreden beslissing 'slechts' het slotstuk van een medisch beoordelingsproces. Immers, om te kunnen oordelen of verzoeker over de vereiste medische hoedanigheden beschikt, werd hij aan twee onderzoeken onderworpen. Dit heeft geleid tot twee medische rapporten waarnaar in de bestreden beslissing impliciet wordt verwezen Enerzijds, is er het medisch verslag van geneesheer majoor VANDERHEYDEN dat besluit tot een geschiktheid met betrekking tot het geschiktheidscriterium 1215. Anderzijds, is er het medisch verslag van geneesheer kapitein-commandant DILLEN. Dit elf bladzijden tellend medisch verslag legt in extenso uit waarom hij tot de slotconclusie, namelijk een ongeschiktheid wegens een antisociale persoonlijkheidsstoornis (geschiktheidscriterium 513), komt. Beide verslagen lagen ter inzage van verzoeker vanaf de vijftiende dag voor de zitting van de commissie (stuk 9). Verzoeker had dus de mogelijkheid om het dossier in kijken. Verzoeker lijkt het bestuur te verwijten dat de beslissing van de MCBGR niet uitdrukkelijk verwijst naar het medisch verslag van geneesheer kapitein-commandant DILLEN. Zijn argument is dan echter ontoelaatbaar omdat hem de mogelijkheid werd geboden kennis te nemen van dit verslag zodat hij in staat was om de beslissing te begrijpen.
>
> Maar er is meer. Klaarblijkelijk heeft verzoeker wel degelijk kennis genomen van het medisch dossier. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift immers expliciet melding van het medisch verslag van geneesheer majoor VANDERHEYDEN (verzoekschrift p. 2, T. DE FEITEN en verzoekschrift, Inventaris stuk 6) dat deel uitmaakt van het medisch dossier. Hij heeft dus ook kennis gekregen van het medisch verslag van geneesheer kapitein-commandant DILLEN (stuk 7).
>
> Verzoeker heeft trouwens geen belang bij zijn argument. Indien de Raad van State de beslissing van de MCBGR zou vernietigen in het licht van verzoekers argumentatie, zal de MCBGR de louter formele "fout" herstellen via een expliciete verwijzing naar het medisch verslag van geneesheer kapitein-commandant DILLEN".

4.1.3 In zijn memorie van wederantwoord herneemt de verzoeker het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en voegt daar nog aan toe "dat het

feit dat er voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing 2 medische onderzoeken geweest zijn waaraan de verzoeker zich diende te onderwerpen, en waarvan de verzoeker kennis heeft genomen na inzage van zijn dossier, geen afbreuk doet aan de formele motiveringsverplichting van het MCBGR". Het MCBGR "dient immers aan te geven op welke elementen van het medisch dossier, van de medische onderzoeken zij zich meent te kunnen baseren teneinde te komen tot de bestreden beslissing. Nu heeft de verzoeker hier het raden naar. Het is niet omdat er zich in het medische dossier van de verzoeker diverse medische verslagen bevinden dat het zeker is dat de MCBGR zich op deze verslagen heeft gebaseerd om tot de bestreden beslissing te komen". De verzoeker verbaast er zich "voor het overige over dat de verwerende partij nu al weet welke de beslissing zal zijn van de MCBGR in geval van een vernietiging van de bestreden beslissing door de Raad van State".

4.2. Beoordeling

4.2.1. De verzoeker acht de formele motiveringsplicht geschonden doordat er slechts verwezen wordt naar "persoonlijkheidsstoornissen incompatibel met dienst" en naar het geschiktheidscriterium "513" zodat de verzoeker er het raden naar heeft op welke concrete elementen van het medisch dossier de MCGBR zich gesteund heeft om tot de bestreden beslissing te komen.

4.2.2. Ten aanzien van dit standpunt moet vooreerst opgemerkt worden dat de verzoeker de "MOTIVERING" van de bestreden beslissing niet volledig citeert aangezien er in die motivering ook vermeld wordt "geen nieuwe elementen". Dit is niet onbelangrijk aangezien de bestreden beslissing genomen werd nadat de verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord werd door de MCGBR. Tevens heeft de verzoeker in zijn beroep bij de MCGBR aangekondigd dat hij zijn argumenten op de hoorzitting zou uiteenzetten. Kennelijk heeft de verzoeker ter zitting weinig relevante argumenten aangebracht aangezien de motivering vermeldt "geen nieuwe elementen". De verzoeker betwist dit gegeven in ieder geval niet.

4.2.3. De beslissing in eerste aanleg werd door de MCGR genomen nadat de verzoeker de mogelijkheid gehad heeft om vanaf de vijftiende dag voor de zitting van de MCGR het dossier te raadplegen op het secretariaat van de MCGR. De verzoeker heeft aldus de mogelijkheid gehad om kennis te nemen van de verslagen van de medische onderzoeken. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt heeft de verzoeker ook effectief kennis genomen van die verslagen vermits hij in zijn feitenuiteenzetting citeert uit het verslag van geneesheer majoor Vanderheyden, hetgeen impliceert dat hij ook van het verslag van geneesheer kapitein-commandant Dillen kennis heeft genomen vermits dit verslag zich ook in het dossier bevond. De verzoeker voert in ieder geval het tegendeel niet aan. Hij stelt daarentegen in zijn memorie van wederantwoord dat het bestaan van die verslagen niet voldoende is vermits niet duidelijk is op welke elementen van die verslagen de MCGBR zich gebaseerd heeft en nog dat het niet zeker is dat de MCGBR zich op die verslagen gebaseerd heeft.

Het verslag van het medisch (psychiatrisch) onderzoek door geneesheer kapitein-commandant Dillen is zeer omstandig en gedetailleerd. Het besluit is dat de verzoeker aan een antisociale persoonlijkheidsstoornis lijdt en dat hij daardoor blijvend ongeschikt is voor het werk in het leger. Daarom wordt voorgesteld hem ongeschikt te verklaren voor het criterium 513 en wordt hem voor de factor E een waarde “5” toegekend.

Gelet op die gegevens kan niet ernstig voorgehouden worden dat het niet zeker is dat de MCGBR zich op dit verslag gesteund heeft voor de bestreden beslissing en dat het niet duidelijk zou zijn op grond van welke elementen van het verslag de MCGBR zich voor de bestreden beslissing gebaseerd heeft, gelet op de inhoudelijke overeenstemming tussen het verslag en de bestreden beslissing.

4.2.4. Volledigheidshalve wordt er op gewezen dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar het koninklijk besluit van 11 maart 2003 en het koninklijk besluit van 28 augustus 1981 volstaan om het bestreden besluit vanuit formeel oogpunt in rechte te motiveren vermits in die reglementen duidelijk

uiteengezet wordt wat de draagwijdte van het geschiktheidscriterium 513 en de factor E met waarde 5 is.

4.2.5. Het eerste middel is ongegrond.

5. Tweede middel: schending van artikel 117 van de wet van 14 februari 1961 voor economische expansie, sociale vooruitgang en financieel herstel

5.1. Standpunt van de partijen

5.1.1. Dit middel wordt in het verzoekschrift als volgt ontwikkeld:

> "De bestreden beslissing stelt:
> 'BESLIST dat belanghebbende ONGESCHIKT is voor de dienst en dat deze ongeschiktheid DEFINITIEF is, in de zin van art 117, paragraaf 2, van de Wet van 14 februari 1961'.
> Artikel 117 §2 van de Wet 14 feb 61 (de "eenheidswet") stelt enkel vast wie bevoegd is te beslissen over de ongeschiktheid welke het recht opent op een pensioen ten laste van de schatkist. In casu is dit de MCGR of MCBGR.
> Als de MCBGR dus besliste dat verzoeker ongeschikt is voor de dienst, dan heeft hij recht op een pensioen, niet bij toepassing van art 117, §2 van de Wet van 14 februari 1961 maar bij toepassing van andere statutaire bepalingen op hem toepasselijk.
> Voor verzoeker betreft het hier de Wet van 12 juli 1973 (statuut der vrijwilligers) art 16, 10 en 18 en de toepassing van de SWMP (Samengeordende Wetten op de Militaire Pensioenen - KB van 11 augustus 1923) - art 2. A. 4°.
> Dat de bestreden beslissing van definitieve ongeschiktheid dus niet verantwoord is als naar recht aangezien art 117, §2 van de Wet van 14 februari 61 enkel inhoudt dat de MCGR aangeduid wordt als bevoegd orgaan om zich op haar beslissing de Staat eventueel tot betalen van een pensioen te verbinden.
> Dat het middel, gelet het voorgaande, dan ook ernstig en gegrond is.".

5.1.2. De verwerende partij antwoordt in essentie als volgt:

> "Verzoeker lijkt in zijn middel te stellen dat de beslissing van definitieve ongeschiktheid niet in rechte gemotiveerd is omdat artikel 117 paragraaf 2 van de wet van 14 februari 1961 enkel de bevoegdheid van de MCBGR regelt.
> De bestreden beslissing verwijst evenwel niet alleen naar het artikel 117 van de wet van 14 februari 1961 voor economische expansie, sociale vooruitgang en financieel herstel, maar tevens naar het koninklijk besluit van 11 maart 2003 tot vaststelling van de medische geschiktheidscriteria voor de dienst als militair om verzoeker definitief ongeschikt te verklaren. Dit laatste koninklijk besluit vormt de grondslag om verzoeker definitief ongeschikt te verklaren.
> Verzoeker verwijst in zijn middel trouwens zelf naar het voormelde koninklijk

besluit en naar de statutaire bepalingen die volgens hem hadden moeten worden vermeld (wet van 12 juli 1973 en samengeordende wetten op de militaire pensioenen). Hieruit blijkt dat hij de motivering in rechte van de bestreden beslissing wel degelijk goed kent en hij bijgevolg geen belang heeft bij zijn middel.

Bijkomend dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker zich blijkbaar heeft laten inspireren door het verzoekschrift in de zaak CONSOUL (G/A 90.445/IX-2286) waar hetzelfde middel woordelijk door dezelfde advocaat werd aangewend. In die zaak heeft de Raad van State (arrest nr. 134.859 van 14 september 2004) het middel als volgt ongegrond bevonden:

'Overwegende dat het artikel 117, § 2 van de wet van 14 februari 1961 voor economische expansie, sociale vooruitgang en financieel herstel bepaalt dat de ongeschiktheid die rechten op een voortijdig pensioen ten laste van de Staat opent, voor wat de militairen betreft, slechts mag vastgesteld worden door de militaire commissies voor geschiktheid en reform; dat die bepaling dus wel de gelijk een rechtsgrond vormt voor het bestreden besluit;'".

5.1.3. In zijn memorie van wederantwoord herneemt de verzoeker het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

5.2. Beoordeling

5.2.1. In dit middel voert de verzoeker aan dat de bestreden beslissing waarbij de verzoeker definitief ongeschikt wordt verklaard geen rechtsgrond vindt in artikel 117, § 2 van de wet van 14 februari 1961 voor economische expansie, sociale vooruitgang en financieel herstel, vermits die bepaling enkel de militaire commissies voor geschiktheid en reform aanduidt als bevoegd orgaan om die beslissing te nemen.

5.2.2. Dit middel mist grondslag nu de bestreden beslissing niet enkel verwijst naar de vermelde wet van 14 februari 1961. In de bestreden beslissing wordt tevens gesteld dat de MCBGR de in eerste aanleg getroffen beslissing bevestigt rekening houdend met de medische geschiktheidscriteria van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 en het koninklijk besluit van 28 augustus 1981 betreffende het medische geschiktheidsprofiel.

In de artikelen 1, 2, 3 en 4 van het koninklijk besluit van 28 augustus 1981 wordt o.m. het volgende gesteld:

"Art. 1. Het medisch profiel is de weergave van de evaluatie van de anatomische en functionele gegevens eigen aan een individu.

Art. 2. De verschillende anatomische en functionele gegevens waarop de bij artikel 1 bedoelde evaluatie steunt, worden ingedeeld in acht groepen, die men 'factoren' noemt.

Die factoren worden aangeduid met de letters P.S.I.V.C.A.M.E.

Art. 3

(...)

§ 8. Factor 'E' staat voor alle niet intellectuele aspecten van de persoonlijkheid, inzonderheid de emotieve stabiliteit, het psychisch evenwicht, de karakterneigingen en de diepe motivering.

Art. 4. Voor elk van de factoren wordt, volgens een dalende waardeschaal van 1 tot 5, een cijfer toegekend dat overeenstemt met een van de evaluaties die in de bij dit besluit gevoegde tabellen zijn vermeld.

In de bijlage 1 bij dat K.B. is een tabel opgenomen waarbij voor de factor E met een score 5 vermeld wordt: 'geeft aanleiding tot ongeschiktheid voor elke functie' en dat deze score gegeven wordt aan individuen met manifeste geestesstoornissen zoals vermeld onder (o.m.) nr. 513 van de tabel van de aandoeningen en de lichaamsgebreken die aanleiding geven tot ongeschiktheid voor de dienst als militair, in bijlage bij het K.B. van 11 maart 2003.

In de Bijlage A bij het koninklijk besluit van 11 maart 2003 tot vaststelling van de medische geschiktheidscriteria voor de dienst als militair wordt in de toelichting gesteld:

'Kolom 6: Aanvullende medische verklaringen en richtlijnen aangaande de beoordeling van de bedoelde aandoeningen en lichaamsgebreken of van de vaststellingen gedaan bij een medisch onderzoek van de militair tijdens zijn loopbaan.

Een cijfer 1 in deze kolom houdt definitieve ongeschiktheid in.(…)'".

In de bijlage A wordt bij het criterium 513 ("persoonlijkheidsstoornissen en gedragsstoornissen") in de kolom 5 het cijfer 1 vermeld.

Deze bepalingen vormen de rechtsgrond voor de beslissing waarbij de verzoeker definitief ongeschikt werd verklaard.

5.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

6. Derde middel: schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel

6.1. Standpunt van de partijen

6.1.1. Dit middel wordt in het verzoekschrift als volgt ontwikkeld:

"Gelet op de antecedenten van betrokkene en het feit dat de MCBGR zonder grondig onderzoek en motivering onmiddellijk beslist heeft tot de ultieme

maatregel, te weten de definitieve ongeschiktheid, acht verzoeker dat de beslissing op onredelijke wijze tot stand werd gebracht en niet evenredig is met de belangen van zowel de dienst als van betrokkene.

Dat het immers, statutair perfect mogelijk is, gelet op de elementen van het dossier, zo de voorwaarden van criteria 513 inderdaad een probleem zou bestaan, verzoeker tijdelijk lichamelijk ongeschikt te verklaren (dit impliceert een tijdelijke ambtsontheffing wegens gezondheidsredenen voor een duur bepaald door de MCGR - Wet 12 juli 1973, art 12).

Dat anderzijds niets belette een tijdelijke pensionering voor betrokkene uit te spreken op grond van art 2. A. 4° van de SWMP en art 16, van de Wet van 12 juli 1973.

Door onverkort en zonder gedegen onderzoek en nog minder gemotiveerd in deze zaak onmiddellijk de meest definitieve maatregel op te leggen, schendt (de bestreden beslissing) de hierboven ingeroepen principes van behoorlijk besuur, zoals een marginale toetsing van de feiten ongetwijfeld zal aantonen.

Dit middel toont subsidiair en ten overvloede aan dat hetgeen in het eerste en het tweede middel werd gesteld gegrond is.”.

6.1.2. De verwerende partij antwoordt als volgt:

“In essentie stelt verzoeker dat het statutair perfect mogelijk zou zijn geweest om hem slechts tijdelijk lichamelijk ongeschikt te verklaren.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de MCBGR, na inzage van het dossier, tot het besluit is gekomen dat verzoeker definitief ongeschikt is voor de dienst. De MCBGR verwijst daarbij naar de bepalingen die haar bevoegd maken deze beslissing te nemen (art. 117 par. 2 van de wet van 14 februari 1961) en het geschiktheidscriterium 513 (persoonlijkheidsstoornissen en gedragsstoornissen) uit de tabel van bijlage A bij het

koninklijk besluit van 11 maart 2003 waarmee zij rekening heeft gehouden.

Volgens de MCBGR lijdt hij aan ‘persoonlijkheidsstoornissen incompatibel met de dienst’.

De geschiktheidscriteria van voormeld koninklijk besluit worden opgesomd in een tabel bestaande uit verschillende kolommen. Kolom 2 bevat de medische omschrijving van de aandoeningen en lichaamsgebreken. In kolom 6 van voormelde tabel kan of het cijfer 1, of het cijfer 2 voorkomen. Een cijfer 1 houdt in dat de overeenkomstige aandoening uit kolom 2 leidt tot de definitieve ongeschiktheid voor de dienst als militair. Een cijfer 2 in deze kolom houdt in dat de aandoening of het lichaamsgebrek dient te worden beoordeeld in functie van een aantal omstandigheden vooraleer uitspraak wordt gedaan over de ongeschiktheid voor de dienst als militair. Wat betreft het geschiktheidscriterium 513, wordt in kolom 6 bij ‘persoonlijkheidsstoornissen’ het cijfer 1 vermeld. Dit houdt in dat vanaf het ogenblik dat de MCBGR, zich baserend op het omstandige verslag van geneesheer kapitein-commandant DILLEN, tot de conclusie was gekomen dat verzoeker leed aan een persoonlijkheidsstoomis gecatalogeerd onder het geschiktheidscriterium 513, zij geen andere keuze meer had dan verzoeker definitief medisch ongeschikt te verklaren voor de dienst. Haar bevoegdheid was met ander woorden gebonden, zodat er geen sprake kan zijn van het redelijkheidsbeginsel.

Met betrekking tot verzoekers argument dat er geen onderzoek zou hebben plaatsgevonden, volstaat het om te verwijzen naar het relaas van de feiten en de bespreking van het eerste middel waarin duidelijk sprake is van medische onderzoeken en medische verslagen. Betrokkene had trouwens de mogelijkheid om

tijdens de procedure medische tegenexpertises te laten gelden, maar hij heeft dit nagelaten. De MCBGR heeft op basis van alle bestaande medische stukken een beoordeling gemaakt.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de bestreden beslissing de door verzoeker aan gehaalde beginselen zeker niet schendt.”.

6.1.3. De verzoeker herneemt in zijn memorie van wederantwoord het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en voegt daar nog aan toe dat het argument van de verwerende partij in haar memorie van antwoord “dat de MCBGR, zich baserend op het omstandige verslag van geneesheer kapitein-commandant DILLEN, tot de conclusie was gekomen dat de verzoeker leed aan een persoonlijkheidsstoornis gecatalogeerd onder het geschiktheidscriterium 513, zij geen andere keuze meer had dan de verzoeker definitief medisch ongeschikt te verklaren voor de dienst” foutief is aangezien “de MCBGR in de bestreden beslissing niet heeft aangeduid dat zij haar (bestreden) beslissing heeft genomen op grond van het omstandig verslag van geneesheer kapitein-commandant Dillen. Het feit dat het genoemde verslag van kapitein-commandant Dillen zich in het medische dossier van de verzoeker bevond, houdt niet in dat de MCBGR haar beslissing op dit verslag heeft gebaseerd. Het ene staat los van het andere. Dit geldt des te meer nu de MCBGR in haar bestreden beslissing manifest tekort is geschoten aan haar formele motiveringsverplichting”.

6*.2. Beoordeling*

6.2.1. In dit middel voert de verzoeker in essentie aan dat de bestreden beslissing tot stand gekomen is zonder grondig onderzoek en motivering en dat het statutair perfect mogelijk was hem tijdelijk lichamelijk ongeschikt te verklaren en hem tijdelijk te pensioneren. Door dit niet te doen heeft de verwerende partij het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel geschonden. In zijn memorie van wederantwoord voegt hij daar nog aan toe dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zij gebaseerd is op het medisch verslag van geneesheer kapitein-commandant Dillen, zodat de conclusie dat de verzoeker leed aan een persoonlijkheidsstoornis

zoals bedoeld in het geschiktheidscriterium 513 en de verwerende partij geen andere keuze had dan de verzoeker definitief ongeschikt te verklaren foutief is.

6.2.2. Uit de beoordeling van de vorige middelen is reeds gebleken dat de bestreden beslissing formeel wel degelijk afdoende is gemotiveerd en dat zij voldoende grondslag vindt in het medisch verslag van geneesheer kapitein-commandant Dillen. Tevens is gebleken dat er geen redelijke twijfel mogelijk is over het feit dat de bestreden beslissing gebaseerd is op dit medisch verslag, gelet op de inhoudelijke overeenstemming van het verslag en de bestreden beslissing.

6.2.3. Het medisch verslag en de bestreden beslissing besluiten dat de verzoeker lijdt aan een persoonlijkheidsstoornis zoals bedoeld in het geschiktheidscriterium 513. Overeenkomstig de bijlage A bij het koninklijk besluit van 11 maart 2003 tot vaststelling van de medische geschiktheidscriteria voor de dienst als militair houdt de vaststelling dat de verzoeker lijdt aan een persoonlijkheidsstoornis zoals bedoeld in het geschiktheidscriterium 513 de "definitieve ongeschiktheid" in (supra 5.2.2). Anders dan de verzoeker voorhoudt beschikte de verwerende partij dan ook niet meer over de mogelijkheid om de verzoeker tijdelijk ongeschikt te verklaren en tijdelijk te pensioneren. Gelet op deze onmogelijkheid kan er dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

6.2.4. Het derde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 16 januari 2013, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

bijgestaan door

Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Christophe Verhaert **André Beirlaen**